

Amb vocació documental i esperit crític

XEVI CASTILLÓN

Fa temps que, sobretot per motius de feina, el gironí i eivissenc adoptiu Gerard Quintana té un pis llogat a prop de la plaça del Pi de Barcelona, a dos passos de la Boqueria, de les Rambles i d'aquest Raval que els últims anys s'ha convertit en un aparador, viu i sempre mutant, de totes les races i cultures del món. Quintana no ha viscut ni creat mai d'esquena al món, a la realitat que l'envolta, però en els seus anteriors treballs en solitari, especialment *Les claus de sal* (2004) i *Treu banya* (2007), ha projectat més la seva mirada cap a determinats racons de l'ànima humana guiat per la poesia, la pròpia o la prestada. En canvi, *Deterratenterrat* havia de ser una radiografia de la crisi que tot ho embolica i ha acabat com una crònica feta a peu de carrer d'una ciutat com Barcelona i dels

seus barris més populars. Diu Quintana que sortia de casa amb una gravadora per captar el caos sonor de la vida diària, i amb l'ajuda d'Albert Pla i Judit Farrés, responsables de la producció, ha fet entrar la ciutat en un disc imperfecte com el món que vol retratar, però també màgic.

Alguns no entendran que, per explicar el que volia explicar, Gerard Quintana hagi experimentat amb la rumba catalana (*Laberint*) i alguna cosa semblant al reggaeton (*Marina*) en cançons que no són les més brillants del disc, però que es justifiquen perfectament des de la perspectiva d'un documentalista, com si aquest disc fos una continuació musical de la pel·lícula *En construcció*, de José Luis Guerín (2001), més que no pas la rèplica contemporània de *Barcelona postal*, de Sisa (1982), perquè en realitat aquests dos discos no parlen de la matei-

GERARD QUINTANA
Deterratenterrat
Música Global, 2009.

xa ciutat. L'essència del disc la trobem en la dinàmica obertura de *Barcelona en colors* i en el contrapunt, curt i precís, d'*Estic sol*, per retrobar-nos amb el Quintana melòdicament més familiar en *Quan el sol*. Després de *La por* i el seu existencialisme farcit d'ironia es fa el silenci, però de sobte es trenca amb un epíleg amagat on Quintana demostra: 1) que viu en aquest planeta; i 2) que tal com estan les coses, preferiria no fer-ho.

La família: un risc calculat

DAVID COROMINA

La gran aventura de l'empresa familiar és fruit d'una col·laboració a sis mans entre l'empresari Josep Lagares, el periodista Martí Gironell i el titular de la Càtedra d'Empresa Familiar a l'IESE Josep Tàpies. Entre la ficció i l'autoajuda, l'obra ens relata com el protagonista, que dirigeix una empresa familiar, es reuneix amb un grup de 300 paracaigudistes al desert d'Arizona per batre un rècord tal volta irrealitzable. El repte és volar units en caiguda lliure i en formació durant com a mínim tres segons, a 200 quilòmetres per hora. La metodologia, la comunicació interna i l'organització eficaç del grup utilitzada en l'acurada preparació per a la consecució del rècord fan reflexionar el protagonista i l'encaminen

a reorientar la direcció i l'estratègia de la seva empresa.

Val a dir que la temàtica de com s'ha de gestionar una empresa familiar és matèria d'investigació de les escoles de direcció d'arreu del món. Sense anar més lluny, a les nostres contrades el 97% de les empreses són familiars.

Al llibre hi trobem diverses citacions per fer-nos meditar, com la del fundador de l'empresa familiar, l'avi Mateu: «L'èxit és un mal mestre. Sedueix les persones intel·ligents fent-les creure que mai poden perdre». D'altres, n'extraïem idees o il·lusions, com a la de l'omnipresent Barack Obama: «Cadascun de nosaltres pot perseguir els seus somnis individuals, però cal que continuem junts com una família

M. GIRONELL, J. LAGARES I J. TÀPIES
Pla de vol
La Magrana. RBA.
Barcelona, 2009.
169 pàgines.

perquè les properes generacions també puguin perseguir els seus propis somnis». Algunes ens ajuden a millorar: la cançó *Ítaca*, de Lluís Llach. Tot i això, els autors abusen fins a tres vegades del tòpic «Parlant la gent s'entén».

Un llibre de lectura fàcil i àgil, tot i que potser s'agriria que els ingredients de ficció tinguessin més grapa i consistència. L'aportació més original i rellevant? Potser l'epíleg, que és una eina útil per acarar amb èxit els desafiaments que comporten les peripècies i els equilibris familiars.